

Pravda pro ještě malé holčičky (rec) - Radek Čihák

Pravda pro ještě malé holčičky
aneb
Co maminka nevěděla, že ví a tatínek ignoroval

Znáš medvídkův plyš, plný laskavé naděje?
Znáš louku plnou květin, prostoupenou bezpečím a současně otevřenou možností nečekaného dobrodružství?
Směla jsi někdy sedět mezi motýli se sluníčkem ve vlasech, uprostřed vysoké trávy houpané vánkem?
Byla's na té louce někdy?
Přála sis to?
Skutečně jsi toužila být ta sama?

Znáš hluboký smutek, že se osud nevyhnutelně naplňuje, že je marné chtít ho obejít?
A znáš ten chaos, kdy se děje něco, čemu nerozumíš, kdy cítíš, že je to staré, starší než ty, kdy zpět to nejde a dopředu nevidíš, kdy cítíš, že to něco je příliš veliké – větší než všechno?

Znáš už tu zoufalou bezmoc, kdy si uvědomíš, že takhle to nechceš, sbíráš první odvahu to vyjádřit a přitom všechno, co pak uděláš, se jen víc a víc šmodrchá, aby to bylo ještě horší? A ještě horší... jako když sebou tluče zoufalá ryba a tím dříve se vysílí... Jistě znáš. Už to všechno dávno znáš.

Jak je to dojemné, spojené s vědomím tíhy, je uvnitř skrytá zrada.
Je-li to veskrze milé, můžeš tušit odpornou pachut' hnusu. Přichází-li opravdový přítel, dotkne se – zabolí.
A tvůj skutečný milenec? Ten tě zabije.

Tvůj skutečný milý, ten ukradne tvé zrcadlo, aby jej zastoupil, podrápé tvou rozkoš a nabídne ti svou, zmuchlá a zamlží tvou budoucnost a bude s tebou tady a teď, uzavře tvůj jemný čas a vyplní jej věčnou drzostí, zkroučí tvé ego a nahradí jej sebou samým, zavraždí vše, co je zbytečné. Bude to bolet a přijmeš-li tu bolest, bude to... krásné. Budeš volat: „Ještě ne“. A budou vyslyšeny tvé prosby, neboť za tvými jasnými slovy vždy byly a budou nejasné, zmatené myšlenky... a za nimi protimyšlenky... a za nimi něco, co by jednou tolik chtělo být tebou... budou vyslyšeny tvé prosby... a přijde On, náhlý a jasný prelud plný tvé vlastní krásy – bude mít všechno, co nemáš ty. Bude tě lákat silou tupé obyčejnosti, která tě však přesahuje. Nikdy by ses k tomu nepřiznala – já vím, že jsi civilizovaná, inteligentní a dbáš na pravidelnou hygienu, ale už teď po něm toužíš.
A On ve svém zvířecím rozmaru už čeká...
Tvá duše tajně sní o útrapách, jež tě pozvednou. Čeho si ceníš, bude rozmeteno.
On bude velmi, velmi jiný. Bude tě přezírat a bude přetékat šťávami bludů a bude trapný k uzoufání.
Položí ti k nohám všechno, co nesnášíš, všechno, čím opovrhneš. Bude tě loupat jako perníček – všechno, co máš – a nebude čekat, až najde tvé slabé místo: on přijde právě proto, že takovými místy je tvé srdce poseté jak žebrácký pytel. A bude nebezpečný. Bude si dělat, co se mu zachce a v každé střezené i nestřezené chvíli použije stále ostřejší čepel, zbaví tě štítu nevinnosti a věnuje ti nový život. Čistý anděl zkázy, který vezme na svá bedra tvé nejhorší noční můry, ale až poté, co tě protáhne komínem tvého nejtajnějšího strachu a srazí tě na dno hnisu tvých starých iluzí.
Ano... ublíží. Nebude to jen slovní obrat starých proroků. Potečou skutečné slzy a nebudeš-li ke svému novému zrcadlu stát čelem, poteče krev. Tvoje krev. Otevře všechny bolesti – staré i nové, skutečné, vymyšlené i ty neuvěřitelné – tak moc tě miluje tvůj hvězdný konkubín, jenž je ti předurčen a

ty jej
přivítáš s náručí blažených úsměvů, neboť ponese zprvu v dlaních světlo a bude se ti zdát, že ho znáš.
Přijde zesměšnit všechno, čemu věříš, namaluje sutiny tvých nesplněných tužeb na tvá záda a ochromí
tvou vůli stejně jako si vosa sedlá švába a povede tě řadami nezúčastněných.
Budeš se pozorovat jak ve snu – jako svědek pravého poledne vidí otroka při práci. O každou zradu si
bezděky sama řekneš, o každou bolest poprosíš. Napřed to uděláš a pak si to uvědomíš.
Nebudeš se cítit zodpovědná. Nebude vedle něj cesty jak to změnit. Uděláš všechno, co nechceš.
Co odmítáš, jako bys předem vymodlila. A On splní ti vše, co ti na očích strachu uvidí.

Ty budeš jej milovat. Budeš mu dokazovat, tajně i na odiv se nabízet a uctívat ho budeš – jeho tělo,
ach jeho tělo, mysl a duši, ach, dosud neznáš dno vlastní studně a on vstoupí, aby ji naplnil dary,
jež ti náleží. Jak thrácká dýka se noří pro nenarozené kůzle pro persián, on vtrhne, aby pobořil,
zohavil, zostudil a vykrvil všechny poklady, co si hřeješ pod poduškou. A ty se mu vydáš v
jitřním
světle a stejně jako čistota vábí špínu, zahrne tě On mazlavou břechkou divokých lží a bude dorážet
a dorážet, dokud se nevzdáš do posledního vzdechu.
Stokrát změní podobu, stokrát tě políbí a stokrát srazí na kolena. Bezotyšně a prudce. Znovu a nečekaně.
Budeš chtít uhnout, ale každým manévrem mu budeš blíž, než naposled klopýtneš jak raněná srna.
Tehdy si pomyslíš, žeš byla obětována a tehdy On setřese poslední falešnou šupinu a spatříš nelítostnou
bestii, bude tě drásat a rvát, použije každý sval, neboť ty budeš jeho potravou a on ve smrtelném hladu
vypáčí konečné tajemství tvé duše. V ďábelském loži osudu on stane se kolosem, tunovým kyvadlem
a říčnou šelmou a rozsápe tě zevnitř.
Až se zcela odevzdáš, oproštěna zbytků sebelítosti, vyzkouší tvou nezralou poslušnost ještě několika
mohutnými údery a pak, až přijmeš pravidlo nevzpírání za své, s tebou splyne, aby se prolnuly vaše bytosti
jako řeka podemílá jílový břeh, přetvoří jej v kal a pak ho usadí v deltě, aby vznikl nový kus světa.
Říkáš, že toho nedopustíš, aby takové hrůzy dopadly na tvoji hlavu? S rdícím úsměvem a tlukoucím srdcem
mu ráda a znovu otevřeš své dveře...